

[Pia Kjærsgaard]

kan forstå af det forrige indlæg, vil dette forslag blive behandlet sammen med de andre, og vi kan så nærmere få belyst, hvad det kommer til at koste.

Vi er som sagt positive.

Tinning (VS):

Jeg synes ikke helt, der er belæg for en lige så glad reaktion fra min side som vedrørende det første par forslag. Modtagelsen af dette forslag var langtfra så positiv, som man måske kunne have forventet oven på den handicappolitiske debat, hvor flere ordførere, bl.a. fru Birgith Mogensen, talte om nødvendigheden af at gøre noget ved det her område, fysioterapi.

Jeg vil godt starte med at omtale en mere generel problemstilling, nemlig den, som hr. Arne Bjerregaard og fru Pia Kjærsgaard og også andre har været inde på: hvad koster det her?

Her tror jeg vi står med et forslag, hvor det er fantastisk vanskeligt at sige, hvad det koster. Vi kan selvfølgelig vælge en simpel måde at regne det ud på: når vi nu foreslår, at egenbetalingen skal bortfalde, gør vi op, hvad folk i dag yder i egenbetaling, og så siger vi: det koster det altså. Og når vi foreslår, at betalingen for kørsel til og fra behandlingsstedet skal bortfalde, så gør vi op: hvad betaler folk i dag for transport? Så lægger vi de to tal sammen, og så kan vi se, hvad det koster.

Det ville være en fuldstændig tåbelig faccon at diskutere prisen på, for sagen er, at en stor del, endda langt størstedelen, af den fysioterapeutiske behandling, som gives til fysisk svært handicappede, fungerer forebyggende. Det er ikke bare den almindelige snak. Vi kender godt den almindelige sang om, at hver gang nogle spørger: hvad koster det?, så svarer man: ja men det er en besparelse på længere sigt. Her snakker vi anderledes kontant og anderledes konkret.

Vi har fået en henvendelse til folketingets medlemmer, som ordførerne formentlig kender, men som det jo ikke er sikkert at tilhørerne kender, fra Muskelsvindfonden, Gigtforeningen, Scleroseforeningen og PTU – det er Landsforeningen af Polio-, Trafik- og Ulykkesskadede. De siger i deres henvendelse af 8. april to ting, nemlig at regelmæssig vedligeholdelsesbehandling navnlig bør ydes

som en forebyggende foranstaltning, og at uden regelmæssig fysioterapi udvikles navnlig fejlstillinger, ryglidelser, muskelkontrakturer, altså sammentrækninger, fastlåste led og for nogle gruppers vedkommende tillige alvorlige respirationsvanskeligheder – eller åndedrætsbesvær kunne vi jo kalde det. Det er, hvad der sker uden regelmæssig forebyggende fysioterapeutisk behandling.

Det, vi derfor må spørge om, men som det selvfølgelig er meget, meget vanskeligt at svare på, er: hvad koster det, at de mennesker i dag i vid udstrækning lades i stikken og ikke får den regelmæssige fysioterapi, de har behov for, og derfor udvikler fejlstillinger, ryglidelser, åndedrætsbesvær osv. osv. osv.? Det er den egentlige principielle diskussion.

Det er svært for mig her at stille mig op og sige, at det koster så og så meget. Vi kan forsøge i socialudvalget at få nogle bud på det – ikke af hensyn til os, for vi synes egentlig, at problemstillingen er meget enkel. Den kan jo udformes som et spørgsmål: skal der, hvis man har et fysisk handicap, lægges en økonomisk straf oveni? Det skal der efter vores mening ikke, og så er der egentlig ikke mere at snakke om. Så er det bare at sørge for, at denne fysioterapeutiske behandling bliver gratis.

Når vi bevæger os ind i det, der hedder den parlamentariske realitets verden, er det selvfølgelig noget andet. Så skal vi til at snakke om, hvad vi kan regne ud at tingene koster, og så mener jeg, vi må forsøge at få nogle tal frem, selv om det er fantastisk svært.

Jeg vil godt sige nogle ting til de enkelte ordførere.

Jeg forstår godt, at socialministeren er i lidt af et dilemma. Jeg vil selvfølgelig gerne takke for den store sympati for forslaget, socialministeren kunne overbringe fra indenrigsministeren, men jeg synes, at indenrigsministerens bidrag var lidt løst i fugerne. Det, jeg fik ud af det, var, at nu måtte man være åben over for en omlægning af hele sundhedsvæsenet, hvor man bl.a. lagde vægt på, at borgerne bliver behandlet så nær deres eget miljø som overhovedet muligt. Dette forslag kunne selvfølgelig indgå i debatten, selv om det ikke var særlig hensigtsmæssigt udformet. Sniksnak og farvel og tak!

Det er klart, at det er vanskeligt for socialministeren at forsvare den slags snak. Derfor